

КЪРВАВИЯТ ПОРТОКАЛ

BLOOD ORANGE

Copyright © 2019 by Harriet Tyce

First published in 2019 by HEADLINE PUBLISHING GROUP

© Надя Баева, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3107-5

Хариет Тайс

КЪРВАВИЯТ ПОРТОКАЛ

Превод от английски
Надя Баева

На семейството ми

ПРОЛОГ

Първо запалваш цигара, димът се къдри, устремен към тавана. Всмукваш и той изпълва гърлото ти, после стига до дробовете и прониква в кръвообращението, причинявайки леко изтръпване. Оставяш цигарата в пепелника, преди да се заловиш да стъкмиш сцената си. Навеждаш се над гърба на канапето, прекарваш въжето около рафтовете, а димът се плъзга по лицето и щипе на очите ти.

После омотаваш копринен шал около въжето, та да е меко, дръпваш го веднъж, и пак, за да се увериш, че е здраво прикрепено. Правено е и преди. Упражнявано е, изпробвано. Премежено е до съвършенство. Дотук, не по-нататък. Нищо повече. Искане само мъничко смърт.

На екрана избраният филм е готов да тръгне.

И последният щрих – портокалът, поставен върху чиния. Вземаш ножа – остър, с дървена дръжка – и го забиваш в плода. Половина, четвъртина. Осмина. Кората е оранжева, бяла във вътрешността си, а самият плод стига до кърваво-червено по краищата, съчетал в себе си спектъра на залеза.

Изчерпват се всички нужни текстури. Парещият пар от дим във въздуха, фигурите, танцуващи на екрана пред очите ти. Подплатеното с коприна грубо въже. Бученето на кръвта в ушите, когато мигът наближава повече и повече, сладката експлозия на цитрус върху езика, която да те притегли обратно оттам тук, преди да е достигната точката, от която връщане няма.

Действа всеки път. Знаеш, че си в безопасност, насаме със себе си.

Зад заключена врата – само ти и възхитителният връх, който ще достигнеш.

Само на няколко сърдечни удара отстояние.

Октомврийското небе се простира сиво над мен и куфарчето ми на колелца тежи, но аз чакам автобуса и си преговарям предимствата за себе си. Процесът приключи, съкратен наполовина след аргументиране за недостатъчни доказателства. Винаги е удовлетворяващо да спечелиш срещу обвинението, а клиентът ми направо хвърчи в облаците. И най-големият плюс е, че е петък. Уикенд. Време, прекарано у дома. Обмислила съм го – тази вечер всичко ще е различно. Едно питие, най-много две и после си тръгвам. Автобусът идва и аз се връщам с него отвъд Темза.

Щом пристигам в кантората, отивам право в стаята на техническите сътрудници и чакам да ме забележат наред звънящите телефони и бръмченето на копирната машина. Най-сетне Марк вдига поглед.

– Добър вечер, госпожице. Обадиha се от надзорната адвокатска фирма. Много са доволни как сте се справили с онзи обир.

– Благодаря, Марк – отвърщам. – Уликите им за идентифициране нищо не струваха. Но съм доволна, че приключи.

– И то с добър резултат. За понеделник няма нищо, но това се получи за вас. – Посочва към тънка купчинка от книжа върху бюрото си, вързани с розова лента. Не изглеждат особено внушително.

– Чудесно. Благодаря. Какво е?

– Убийство. И вие ще сте водещ адвокат по него – отговаря той и ми подава книжата с намигане. – Браво на вас, госпожице.

Излиза от стаята, преди да съм успяла да кажа нещо. Стоя и държа снопчето документи, покрай мен минават чиновници и стажанти, забързани както е обичайно в края на деня в петък. Убийство. За пръв път ще съм водещ адвокат в дело за убийство. Онова, към което съм се стремила през целия си професионален живот.

– Алисън. Алисън!

Правя усилие, за да се фокусирам върху онези, които ме викат.

– Идваш ли за по питие? Ние тръгваме. – Санкар и Робърт, и двамата адвокати над трийсетте, са повели със себе си неколцина стажанти. – Ще се видим с Патрик в „Кея“.

Думите им привличат вниманието ми.

– Патрик? Кой Патрик? Брайърс?

– Не, Сондърс. Еди току-що приключи дело с него и празнуват. Онова за измама, най-после му се видя краят.

– Ясно. Само ще прибера тези книжа. Ще се видим там.

Стиснала документите, излизам от стаята и държа главата си сведена. Усещам шията си пламнала и не искам никой да види алените петна по нея.

Благополучно стигам до кабинета си, затварям вратата и си поглеждам лицето в огледалото. Поставям червило, после руж, който смекчавам с малко пудра отгоре. Ръцете ми треперят твърде силно, та да се пробвам с очна линия, но си сресвам косата и пръсвам отново парфюм – не е нужно да разнасям със себе си вонята на затворнически килии.

Бутвам книжата в задната част на бюрото, намествам снимката в рамка, която съм извъртяла. Питиета в петък вечер. Но аз отивам само за едно.

Тази вечер нещата ще вървят по план.

Групата ни изпълва половината от подземния бар, слабо осветено заведение, често посещавано от криминални адвокати и техническите им сътрудници. Докато слизам по стълбите, Робърт размахва чаша към мен и аз сядам до него.

– Вино?

– Вино. Определено. Но само една чаша. Тази вечер искам да се прибера рано.

Никой не коментира. Патрик не е казал здрасти. Седи на отсрещната страна на масата, погълнат е в разговор с една от стажантките – онази Алексия – и държи чаша с червено вино. Изискан, красив. С усилие отмествам поглед.

– Добре изглеждаш, Алисън. Подстригала ли си се? – Санкар е въодушевен. – Нали ѝ отива, а? Робърт, Патрик? Патрик? – натъртва. Патрик не вдига поглед. Робърт, заприказван с един от младшите сътрудници, се извърща, кимва и вдига за тост халбата си.

– Браво, възлагат ти убийство. И то като водещ адвокат. Преди да се усетиш, ще си вече адвокат на Короната. Не ти ли го казах още когато се справи така добре в апелативния съд миналата година?

– Да не се увличаме толкова – казвам. – Но ти благодаря. Изглеждаш в добро настроение. – Гласът ми е весел. Не ме е грижа дали Патрик е забелязал, че съм дошла, или не.

– Петък е и заминавам за Съфък за седмица. Пробвай се и ти да идеш на ваканция някой път.

Усмихвам се и кимвам. То се знае, трябва да го направя. Една седмица край морето може би. За миг си представям как лудувам сред вълните като по игривите портрети в някои ваканционни бунгала. Хапвам риба с пържени картофи на плажа, навлечена, за да се предпазя от октомврийския хладен вятър, духащ откъм Северно море, а после наклаждам огън в печката си с дърва в моята съвършена къщичка. И тогава си припомням папките, струпани на бюрото ми. Не сега.

Робърт налива още вино в чашата ми. Изпивам го. Разговорът се върти около мен, Робърт крещи на Санкар, на Патрик, после пак на мен, редят се безвкусни шеги, следвани от смях. Още вино. Поредната чаша. Други адвокати се присъединяват, пакет цигари обикаля масата. Пушим навън, още една, *не, не, ще си купя, все от твоите задигам*, търся дребни, препъвам се

нагоре да купя цигари от бара, *не, нямаме „Марлборо Лайтс“, само „Камъл“, но на кого му пука вече, я да пийнем още вино* и още една чаша, и още една, както и шотове с нещо лепкаво и тъмно, а стаята, разговорите и шегите се завъртат наоколо ми във все по-стремителен вихър.

– Не каза ли, че ще си тръгваш рано?

Трябва да се фокусирам. Патрик е точно пред мен. От известни ъгли напомня Клайв Оуен с посребрена коса. Опитвам се да ги нацеля, местя глава, накланям я.

– Боже, колко си мотана.

Посягам да хвана ръката му, но той рязко се дръпва и се оглежда. Облягам се на стола, отмятам косата от лицето си. Всички останали вече са си тръгнали. Как така не съм забелязала?

– Къде са другите?

– Отидоха в клуб. В онова заведение, „Шик“. Ходи ли ти се?

– Мислех, че си гукаш с Алексия.

– Значи все пак си ме зърнала, като влезе. Чудех се...

– Ти беше този, който ме пренебрегваше. Дори не погледна към мен за едно „здрасти“. – Опитвам се неуспешно да скрия негодуванието си.

– Хей, няма защо да се впрягаш. Давах на Алексия съвети за кариерата ѝ.

– О, не се и съмнявам. – Вече е твърде късно, всичката ми ревност е бликнала неудържимо. Защо той винаги ми причинява това?

Отиваме заедно до клуба. На няколко пъти се опитвам да подхвана ръката му, но той се дръпва и преди да стигнем до входа, избутва ме в тъмен ъгъл помежду две офис сгради и сграбчва брадичката ми, за да подчертае думите си:

– Няма да ме докосваш, като влезем вътре.

– Никога не те докосвам.

– Я стига глупости, Алисън. Последния път, като бяхме тук, буквално се опита да ме опипваш. Направи го толкова очевидно. Просто се опитвам да те предпазя.

– По-скоро да предпазиш себе си. Не искаш да те виждат с мен. Твърде стара съм... – Гласът ми пресеква.

– Ако ще говориш така, най-добре си върви у дома. Старая се да защита репутацията ти. Всичките ти колеги са тук.

– Искаш да сваляш Алексия и затова се мъчиш да ме разкараш. – От очите ми бликват сълзи, напълно съм зарязала достойнството си.

– Не прави сцена. – Устата му е близо до ухото ми, говори тихо. – Иначе никога повече няма да ти проговоря. А сега се дръпни от мен.

Изтласква ме встрани и заобикаля ъгъла. Препъвам се подире му на високите си токове, опирам ръка в стената, за да пазя равновесие. Но вместо грубата повърхност на тухли и цимент дланта ми докосва нещо лепкаво. Вече съм по-стабилна на краката си, поднасям ръка под носа си и ми се повдига. Гадост. Някакъв шегаджия е размазал лайна по цялата стена. Вонята ме отрезвява по-ефикасно от всичко, просъскано от Патрик.

Дали да приема това като знак, че трябва да си вървя? По дяволите, не. Няма да оставя Патрик да си разиграва коня в нощен клуб, не и при всички тези настървени млади жени, отчаяни да направят добро впечатление на един от най-авторитетните надзорни адвокати в професията. Остъргвам донякъде гадостта в чист участък от стена, тръгвам уверено към „Шик“ и се усмихвам на портиера. Ако мия ръцете си достатъчно продължително, ще прогоня вонята. Така и никой няма да разбере.

Текила? Да, текила. Още един шот. Да, трети. Музиката гърми. Танцувам ту с Робърт и Санкар, ту с техническите сътрудници, ту показвам на стажантите как се прави, усмихвам се, улавям ги в кръг, после се въртя, вече танцувам сама с ръце, размахани над главата, отново съм на двайсет, свободна от грижи. Още един шот, джин с тоник, главата ми е отпусната назад в танца, а косата е паднала върху лицето ми.

Патрик е тук някъде, но не ща и да знам, не го търся с поглед, все едно нямам представа, че танцува много близо до мен с Алексия с усмивка на лицето, която би трябвало да е само за мен. Мога да я играя тази игра. Отивам до бара с чупка в кръста. Бива си ме. Тъмната коса е умело разпръсната около лицето ми в прическа, уместна за жена на близо четиресет – но пък не се давам за никоя двайсетгодишна в този клуб. Включително Алексия. Особено Алексия. На Патрик ще му просветне и ще се кае, о, как ще се кае, че е пропилял шанса си...

Започва нова песен с по-рязък ритъм и двама мъже леко ме избутват, за да излязат на дансинга. Олюлявам се, после падам, неспособна да удържа инерцията, а телефонът пада от джоба ми и шумно изтраква на пода. Блъсвам се в жена, която държи червено вино и то се разпръсква навсякъде, олива жълтата ѝ рокля и моите обувки. Жената ме поглежда с погнуса и се извързва. Коленете ми са натопени в локва разлят алкохол и аз се опитвам да се поосвестя малко, преди да се изправа.

– Ставай.

Поглеждам нагоре, после пак надолу.

– Остави ме на мира.

– Не и като си в това състояние. Хайде.

Патрик. Искане ми се да ревна.

– Престани да ми се смееш.

– Изобщо не ти се смея. Искане да се изправиш и да си тръгнеш оттук. Това беше достатъчно за една вечер.

– Защо искаш да ми помагаш?

– Някой трябва да го направи. Колегите ти си намериха маса и се наливат с просеко. Няма да забележат, че си отиваме.

– Ще дойдеш с мен?

– Ако побързаш. – Той протяга ръка и ме издърпва от земята. – Сега върви навън. Там ще се срещнем.

– Телефонът ми... – Оглеждам пода.

– Какво?

– Изпуснах го.

Зървам го под маса до дансинга. Екранът е пукнат и лепкав от бира. Избърсвам го в полата си и се изнизвам от клуба.

Той не ме докосва, докато вървим към кантората. Не говорим, не обсъждаме станалото. Отключвам вратата и нацелвам кода за алармата от третия опит. Той ме следва в кабинета ми, смъква дрехите ми, без да ме целува, и ме захлупва по лице върху бюрото. Надигам се и го поглеждам.

– Не е редно да го правим.

– Казваш го всеки път.

– Говоря сериозно.

– И това го казваш всеки път.

Той се засмива, придърпва ме към себе си и ме целува. Извърщам глава, но той обхваща с длан брадичката ми и лицето ми отново гледа неговото. Устата ми за момент е неподатлива под устните му, но после мирисът му, вкусът му ме превземат.

По-силно. По-бързо. Главата ми се блъска в папките върху бюрото, докато той ме обладава изотзад, спира за момент, отмества се.

– Не казах... – понечвам да заговоря, но той се размива и издава звук да ме прикани да млъкна. С една ръка ме тегли за косата, а с другата ме притиска към бюрото и думите ми са удавени в изхлипване. Отново и отново се блъскам в бюрото и накрая папките се пръсват и при падането си повличат снимката в рамка, тя също пада, стъклото се счупва и това вече ми е в повече, но не мога да го спра и не искам, но в същото време искам, и се продължава, и не, не спирай, не спирай, спри, боли ме, не спирай, докато той изръмжава и вече е свършил, надига се от мен, обърсва се, изправя се.

– Трябва да престанем с това, Патрик.

Ставам от бюрото, вдигам си бикините и чорапогашника, изпълвам полата до коленете си. Той си закопчава панталоните, напъхва ризата в тях. Аз се мъча да се справя с блузата си.

– Откъснал си ми копче – съобщавам, а пръстите ми треперят.

– И какво толкова, ще го зашиеш.
– Не мога да го зашия точно сега.
– Никой няма да забележи. Сградата е празна. Всички спят. Почти три през нощта е.
Оглеждам пода и откривам копчето.
– Сериозно говоря. Това трябва да престане. – Мъча се да не се разплача.
– Както отбелязах, винаги го казваш. – Не ме поглежда, докато облича самото си.
– Слагам край. Не мога повече така. – Сега рева открито. Той идва до мен и хваща лицето ми между дланите си.
– Алисън, пияна си. И си уморена. Знаеш, че не искаш да престанем. И аз не го искам.
– Този път съм категорична. – Дръпвам се от него и се старая да изглеждам убедителна.
– Ще видим. – Той се навежда напред и ме целува по челото. – Сега си тръгвам. Ще говорим другата седмица.
Патрик излиза, преди да съм продължила да споря. Отпускам се на креслото в ъгъла. Само да не бях се напила така. Обърсвам лицето си от сълзите и слюнката с ръкава на самото си, а главата ми се отпуска и изпадам в забрава.